Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste-Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

Nr. 17. Den 1ste Juni 1895. 44de Aargang.

Tale af Præsident Wilford Woodruff,

holdt ved den 65de Aarskonference i Salt Lake City den 7de April 1895.

Jeg ønsker at have de Sidste-Dages Helliges Tro og Forbønner i denne Formiddag, medens jeg skal staa frem for at tale til Eder. Dette Ønske er ikke en tom Form; thi selv om jeg havde al den Veltalenhed og Kundskab, som de gamle, lærde Grækere og Romere besad, saa vilde det dog ikke sætte mig i Stand til at opbygge een dødelig Sjæl blandt Menneskenes Børn eller til at vise een af dem Vejen til Salighed. Jeg stoler udelukkende paa Herrens Bistand. Jeg har altid paa mine Rejser og under min Pilegrimsvandring gjennem Livet prædiket Jesu Kristi Evangelium til mine Medmennesker. Det gjør Intet til Sagen, hvilken Alder en Person har opnaaet, naar han prædiker Evangeliet, hvadenten han er fem og tyve, halvfems eller fem Hundrede Aar gammel, naar blot han er inspireret af Guds Aand og Kraft. Mange af de gamle af Dage levede, til de havde naaet en meget høj Alder. I Følge Aabenbaring fra Gud var Fader Adam, da han holdt den sidste Tale til Menneskenes Børn, fyldt med den Helligaand, og han var næsten et Tusinde Aar gammel.

Jeg har nogle Ting i mine Tanker, som jeg kunde ønske at fremlægge for de Sidste-Dages Hellige, hvis Aanden vil staa mig bi dertil. Jeg tror, det vilde være gavnligt for os at benytte en Del Tid til at overveje og anstille Betragtninger over de Kræfter, som eksistere — de Kræfter, som ere paa Jorden i vor Tid, og som have været til fra Evighed til Evighed — Godt og Ondt, Lys og Mørke, Kristus og Belial eller Lucifer, Morgenrødens Søn. Naar vi betragte Verdens Historie, saa kunne vi se, lige fra vor Fader Adams Skabelse og ned til vore Dage, at disse Kræfter have været i Bevægelse. Og de ville eksistere indtil den sidste Tid og fra den Tid fremdeles, indtil en Forandring med Hensyn til Menneskenes Aanders Bestemmelse finder Sted. Det synes, som om der lige fra

den Tid, det store Oprør var i Himmelen, da een Tredjedel af Himmelens Hærskarer blev nedstyrtet for dens Opstand mod den store Elohim og Jehovah, Himmelens og Jordens Skaber, har været en Strid mod Gud, mod Kristus, mod hans Kirke, mod hans Præstedømme og mod enhver Ting, som vilde tjene til evigt Liv og Frelse. Og ved at overskue Verdens Historie fra de Aabenbaringer, som Gud har givet os, kunne vi se, med Hensyn til at befolke Jorden og ved Byers Opførelse af dens Indbyggere, at det Ondes Magt, Mørkhedens og Syndens Herredømme, har haft stor Kontrol over Menneskenes Børn. Menneskene bleve forførte til at synde og gjøre Ondt, indtil de gamle Byer lig Nutidens bleve nedsunkne i Uretfærdighed og Synd. Herren opreiste Profeter og inspirerede Mænd i alle disse Uddelinger, da Byer og Nationer bleve modne i Synd og Misgjerninger, for at give dem Bud og Befalinger, for at advare dem om Guds Straffedomme og for at sige dem, hvad de skulde gjøre for at undgaa disse. Og da disse Byer og Nationer bleve fuldkommen modne i deres Ondskab og Synder og ikke vilde omvende sig, gik Alt, hvad disse Profeter forkyndte dem, i Opfyldelse. I kunne læse om alle de gamle Byer — Thebez, Ninive, Tyrus, Sidon, Babylon, Jerusalem o. fl. — og de havde Profeter opreist iblandt sig. De bleve advarede af Gud, og det blev sagt dem, hvad de kunde forvente, hvis de ikke omvendte sig fra deres Synder, og Alt, hvad deres Profeter meddelte dem, blev fuldbyrdet. Mine Tanker dvæle ved Jeremias. Herren kaldte ham paa den Tid, han levede, til at gaa til Kong Zedekias for at advare ham og Jerusalems Indbyggere, og Profeten sagde dem, hvad der skulde ske. Kongen og Indbyggerne bleve vrede paa ham; de forfulgte ham, og han havde saa mange Prøvelser at gjennemgaa, at det, naar man læser derom, ikke vilde forbause En, om Jeremias havde følt sig fristet til at sige: „I kunne gjerne, hvad mig angaar, gaa til Fordærvelse Allesammen; jeg ønsker ikke at forblive hos Eder.“ Men Herren havde sagt til Jeremias: „Før jeg dannede Dig i Moders Liv, kjendte jeg Dig, og før Du udkom af Moders Skjød, helligede jeg Dig; jeg beskikkede Dig til en Profet for Folkene.“ (Jer. 1, 5.) Alt, hvad Jeremias forkyndte Jerusalems Indvaanere, gik i Opfyldelse, og Jerusalems Historie er forfærdelig. Hele Israels Hus blev advaret; Profeter bleve opreiste iblandt dem, og de profeterede for dem. Alle de Straffedomme, som ramte dem, vare forud forkyndte.

Jeg taler om disse Ting, fordi de komme i mine Tanker, og vi befinde os selv i næsten lignende Omstændigheder. Læg Mærke til Kristi Tid; saa snart Jesus var født, søgte Herodes straks at efterstræbe hans Liv! Josef maatte tage Barnet og dets Moder og flygte til Ægypten for at frelse Barnet. Den Ondes Magt efterstræbte ham for at ødelægge ham. Og undgik Frelseren, da han vokste op til Manddom, denne Magt? Var der nogen Ting ved ham i denne Henseende, som var forskjellig fra de Andre af Menneskenes Børn? Nej, der var ikke. Han blev fristet og prøvet, og Fjenden arbeidede paa at ødelægge ham gjennem hele hans Liv. Hans Mission var kort. Det var kun tre og et halvt Aar, fra den Tid han indgik i Præstedømmets Tjeneste, til han blev korsfæstet, og det skete formedelst denne Magt. Og den Sorg, som kom over den jødiske Nation paa Grund af denne Handling, som de udførte, og den Gjæld, som de have

maattet betale, har i Sandhed været stor, og Alt, hvad Profeterne forudsagde desangaaende, er bogstavelig bleven opfyldt. Næsten nitten Hundrede Aar ere henrundne siden Kristi Død, og dette Aag har hvilet paa Jødernes Skuldre fra den Tid indtil den nærværende. De ere blevne nedtraadte af Hedningerne som en Fuldbyrdelse af Guds Profeters Ord og fordi de udgød Frelserens Blod. Og deres Straf er endnu ikke fuldendt.

Da Johannes var paa Øen Patmos, omgiven af Guds Herlighed og henrykt i de himmelske Syner, profeterede han om samt skildrede og beskrev de Begivenheder, som skulde finde Sted lige ned til Menneskens Søns Komme. Han fortalte os om det evige Evangeliums Gjenoprettelse og siger:

„Og jeg saa en anden Engel flyve midt igjennem Himmelen, som havde et evigt Evangelium at forkynde dem, som bo paa Jorden. . . . Som sagde med høj Røst: Frygter Gud og giver ham Ære, thi hans Doms Time er kommen."

Dette er fuldbyrdet. Tiden er kommen, da Herren har udrakt sin Haand for at fuldbyrde den Mangfoldighed af Aabenbaringer, som indeholdes i alle de Optegnelser af guddommelig Sandhed. Herren oprejste en Mand, der var bestemt og ordineret fra Verdens Begyndelse af, til at staa frem i den sidste Tidernes Fyldes Husholdning, for at modtage Evangeliet og Præstedømmet, for at organisere Guds Kirke og berede Vejen for Menneskens Søns Tilkommelse. Vi vide, at disse to omtalte Magter gave sig tilkjende ved Profeten Joseph, ligesom de gjorde i Frelserens Dage. Lige saa snart som han modtog disse Aabenbaringer fra Gud og forkyndte dem, syntes det, som om hele Jorden og Helvede vare slupne løs for at tilintetgjøre ham. Det syntes, som om Djævelen var bange for, at han skulde leve og opfylde disse Profetier. I kjende hans Historie. Nogle af os stode i nær Forbindelse med denne Profet. Vi have seet denne onde Indflydelse gjøre sig tydelig gjældende. Profeten Joseph fik aldrig Fred for den Ondes Magt, indtil han, ligesom Frelseren og Andre, beseglede sit Vidnesbyd med sit Blod. Men i den korte Tid, som han levede i Kjødet, udførte han Alt, hvad han var forud bestemt til at gjøre. Han organiserede ikke alene Kirken, men han udgav denne Bog, som jeg holder i min Haand — Lærdommens og Pagtens Bog — hvilken indeholder nogle af de dyrebareste og højtideligste Aabenbaringer, som Gud nogensinde har givet Menneskene her paa Jorden. Herren udvalgte ligeledes tolv Apostle, Højpræster, Ældster, Præster, Lærere og Diakoner, og tilvejebragte hele Guds Kirkes Organisation, som den for Nærværende eksisterer. Og hvad have Følgerne af dette været? Jeg ønsker at henlede Brødrenes Tanker paa de Dage. Lige saa snart som de tolv Apostle vare beskikkede og Kirken var bleven organiseret, begyndte Djævelen at arbejde af al sin Magt for at forføre disse Mænd og inspirere dem til at forlade Guds Kirke. Som Følge heraf syntes det mangen Gang at være meget haardt for Mænd, som havde modtaget Præstedømmet, ja selv Apostelembedet, at ære dette Præstedømme og at staa trofaste i dette Kald, indtil de kunde fuldføre deres Arbejde i Kjødet. Jeg har een eller to Gange forud i min Undervisning hentydet til det store Frafald, som fandt Sted i Kirtland. Jeg saavel som nogle Andre, som nu ere iblandt os, gjennemgik disse Scener, og jeg ønsker nu at henvise dertil, fordi det er Noget, som vi burde lægge os paa Hjerte. Selv Apostle toge sig den Frihed at staa frem for at prøve

paa at diktere og vejlede Herrens Profet. Her, mine Brødre og Søstre, var en Tilkjendegivelse — og tilmed en besynderlig — af den Magt, Djævelen havde over de ledende Mænd, som Gud oprejste for at være behjælpelige med at lægge Grundvolden til hans Kirke og at frembringe Mormons Bog. Vidnerne til Mormons Bog bleve ledede paa Afveje, fordi de ikke holdt Guds Bud, og fordi de troede sig selv at være store Mænd. Nogle af dem vare lærde Mænd; nogle af dem ansaa sig selv for at være meget vittige, ja, saa kloge, at de ønskede at diktere og vejlede Guds Profet. Alt dette var en Følge af deres Afvigelse fra Guds Bud. Nogle af dem havde været tro i Embedets Tjeneste. Jeg har hørt Oliver Cowdery bære Vidnesbyrd formedelst Guds Kraft, om Mormons Bog, da det syntes, som om selve Jorden rystede under hans Fødder. Han var fyldt med den Helligaand og Guds Kraft, medens han var trofast; og det Samme vare mange af disse Mænd. Men Oliver Cowdery gav efter for den Ondes Fristelser, og vi kunne sige, at han apostaserede. Ligeledes gjorde Martin Harris og adskillige Andre i Forening med dem. De forlode Kirken; de satte sig op mod Joseph og sagde, at han var en falden Profet, og de ønskede selv at lede Kirken. Jeg har iagttaget, at der var en Tid, da kun to af de tolv Apostles Qvorum i Kirtland stode paa Josephs Side og opholdt ham som Profet, Seer og Aabenbarer. Jeg var ikke et Medlem af det Qvorum paa den Tid; jeg var een af de Halvfjerds. Adskillige af disse Mænd opfordrede og bad mig, da denne Apostasi fandt Sted, om at forene mig med dem imod Joseph; de sagde, at Profeten var falden. Jeg havde imidlertid selv seet nok af Guds Profet, og jeg havde læst tilstrækkelig af Guds Aabenbaringer gjennem ham, til at overbevise mig om, at han var en Guds Profet, og at han ikke var falden. Jeg saa, at disse Mænd gave efter for Djævelen, og jeg fortalte dem det. Jeg sagde: „I ville Alle gaa til Helvede, hvis I ikke omvende Eder. Joseph er bleven oprejst ved Guds Kraft; han har organiseret denne Kirke; han har været ærlig og trofast mod Gud og mod hans Kirke og Rige her paa Jorden, og I ville falde og gaa til Fortabelse, medmindre I omvende Eder fra Eders Synder og vende Eder bort fra den Stilling, som I nu befinde Eder i." En hel Del af dem faldt, og jeg vil her omtale eet Tilfælde. Jeg saa en af disse Apostle i Kirtland Tempel, medens Nadveren uddeltes, staa i Gangen og bande Guds Profet lige i hans Øjne, medens han var paa Forhøjningen, og da Brødet blev sendt omkring, rakte han sin Haand ud efter et Stykke, og som en glubsk Hund slugte han det. Han blev sort af Vrede og Djævelens Paavirkning i sit Ansigt, næsten lig en Afrikaner. Hvad gjorde han? Han aad og drak Fordømmelse til sig selv. Han gik ikke hen og hængte sig, men han gik hen og druknede sig selv, og Floden oversvømmede hans Legeme, medens Aanden landede i Hulen, hvor han hverken i Tid eller Evighed vil have Magt til at bande Gud eller hans Profet. Jeg maa tilføje, at David Patten var ikke i Kirtland paa den Tid; han var i Missouri. Han apostaserede aldrig, men døde som en Martyr.

Brødre og Søstre, jeg har gjennemgaaet disse Scener, og det var en alvorlig og urolig Tid. Jeg kan fortælle Eder, at Djævelen er ikke død endnu, men han vil føre Krig mod os og mod denne Kirke, saa langt som hans Magt strækker sig, medens vi forblive her i Kjødet. Jeg takker Gud alligevel, at

jeg for min Del ved, at denne Kirke vil bestaa, og Herren vil lede den fremad til Sejer. Vi have gjennemgaaet hine Sorgens og Prøvelsens Dage; men jeg vil sige til mine Brødre og Søstre, Enhver især, at vi endnu trænge til at vaage og bede. Hvis der findes et Punkt, hvor Djævelen kan lede os paa Afveje, saa vil han gjøre det. Vi ere ikke frelste eller i god Behold, førend vi have gjennemgaaet denne Prøvestand. Jeg takker Gud for een Ting: At jeg ved for mig selv, at disse Apostasiens Dage ere tilende. Der findes intet Menneske, hverken i Himmelen eller paa Jorden, som vil opleve at se saadanne Dage igjen thi vi ere altfor nær Enden; vi ere altfor nær Menneskens Søns Tilkommelse. Den almægtige Gud har kaldet et Antal Mænd, paa hvis Skuldre han har lagt Ansvaret for dette store Arbejde. Han har udvalgt de Ringe af Verden, og vi have dette Ansvar hvilende paa os. Jeg ved for mig selv, at Herrens Tjenere, som han har udvalgt, ville i Regelen være ærlige og trofaste indtil Døden. Hvor formørket en Mand maatte blive i sin Sjæl, naar han skulde komme i en saadan Stilling som disse Apostle! Jeg hørte nogle af dem bære deres Vidnesbyrd for Gud, Engle og Mennesker, at de havde modtaget Englebetjening, og da de havde denne Kundskab, hvilken Stilling maa de saa ikke have været i, naar de apostaserede! Vi maa give Agt paa os selv med Hensyn til disse Ting. Vi maa stole paa Herren og paa hans Bistand til at fremme den Sag, som vi ere beskjæftigede med. Jeg ønsker og beder, at jeg kunde opnaa at se en fuldkommen Enighed være tilstede blandt de tolv Apostle i Forening med Kirkens første Præsidentskab og hele Menigheden. Vi have dette Værk hvilende paa vore Skuldre, og Herren vaager over os. Jeg vil sige til alle Jordens Nationer, I kunne ikke tilintetgjøre eller kuldkaste Herrens Hensigter; de ville nøjagtig blive udførte paa Jorden, som de ere lovede til Menneskenes Børn.

Vi ere her paa en Mission, og det er en stor Mission. Vi ere velsignede, fordi det er tilladt os at leve i denne Tid og Slægt. Vi burde forsøge paa, om vi kunde anvende denne Tid paa den bedste Maade; vi burde prøve paa at benytte den vel, virke i vort Kald og gjøre vor Pligt. Jeg vil sige til de Sidste-Dages Hellige, Herren har kaldt og udvalgt os til at staa som Ledere for Folket — Præsidentskabet, de tolv Apostle, og Mænd i de forskjellige Qvorummer og Stillinger, som vi indtage, og vi ere ansvarlige for Gud, hvorledes vi opføre os med Hensyn til disse Ting. Sandt nok, vi behøve de Helliges Tro og Bønner, og vi trænge til deres Fællesskab og Bistand, men saafremt vi gjøre vor Pligt, da vil Guds Velsignelse følge os. Jeg ved for mig selv, at Herren har udrakt sin Haand for at udføre sine store Hensigter og berede Vejen for Menneskens Søns Tilkommelse. Vi have gjennemlevet en lang Tidsperiode i vor Historie efter menneskelig Vis at regne.

Jeg vil her omtale et Tilfælde: Da Kristus og Petrus, Jakobus og Johannes gik op paa Bjerget, viste Moses og Elias sig for dem, og Jesus blev forvandlet for dem. Den sidste Gang, da Apostlene mødte sammen med Profeten Joseph Smith, var der Elleve af os tilstede — ni Apostle, ham selv og hans Broder Hyrum. Han blev ligeledes forvandlet for vore Ojne, saa meget som et dodeligt Menneske kunde blive. Det Værelse, hvori han var, blev ved Guds Kraft fyldt med brændende Ild. Hans Ansigt var klart som

Bernsten, og han var iført Guds Kraft. Vi vidste ikke mere, at han skulde forlade os, end Apostlene vidste, at Frelseren skulde forlade dem i de Dage. Men han fortalte os, hvilke vore Pligter vare. Han fremsatte for os, hvad Gud fordrede af ham, og de Ordinanser, som han havde modtaget, ved Guds Kraft. Han sagde, at Herren havde beseglet paa hans Hoved enhver Ordinanse og alle Kræfter og Nøgler, der henhøre til denne Tidernes Fyldes Husholdning, og han tilføjede: „Jeg har beseglet disse Ting paa Eders Hoveder; derfor maa I gaa ud og frembære dette Værk, og hvis I ikke gjøre det, da ville I blive fordømte." Dette var en stræng Tale til os; jeg har aldrig forglemt den fra den Dag til nu.

Jeg ved, at Gud var med ham. Og han har været med sit Folk. Han er med Zion i disse Dage, og han vil vedblive dermed. Omendskjøndt alle Mørkhedens Magter skulle stride mod os, saa er Herren alligevel vor Ven, og han vil hjælpe os og give os Kraft til at opbygge Zion og til at udføre hans Arbejde indtil Menneskens Søns Tilkommelse. Derfor værer trøstede i Eders Hjerter. Jeg er overbevist om, at disse Apostle ere af eet Hjerte og een Aand. Jeg ved, at de ere forenede med os og vi med dem. Dette er mig en stor Trøst og Glæde. Vi burde Alle være forenede i den Sag, som vi have viet os til. Og hvis vi ere det, da ville vi vinde Sejer. Hvad Zion angaar, da er jeg ikke ængstelig og har aldrig været det. Det staar skrevet, som om det var indhugget i Sten, og Guds egen Røst har erklæret, at Zion skal bestaa. Alle de Profetier, som Herren har givet, og som indeholdes i Bibelen, Mormons Bog og Lærdommens og Pagtens Bog, ville blive bogstavelig opfyldte. Ikke det mindste Bogstav eller Tøddel vil forblive uopfyldt. Zion vil staa frem i sin Pragt, og Guds Herlighed vil hvile over den. Naar jeg betragter Tidernes Tegn, naar jeg seer Profetiernes Opfyldelse og iagttager, hvad som sker paa Jorden, da ser jeg, at Guds Haand tilkjendegives ved, at det, som er forudforkyndt og aabenbaret, bliver opfyldt. Disse Guds Engle, som have staaet i Himmelens Templer med skarpe Leer i deres Hænder, og som fra Dag til Dag have bedet Gud om hans Tilladelse til at gaa ned paa Jorden for at nedmeje den, ere af Herren blevne befalede at vente dermed, indtil Hveden er samlet i Laden, og derefter kunne de gaa ned for at udføre deres Arbejde. Hvis Menneskene i Verden ønske at vide, hvad der skal ske, da lader dem læse Bibelen, Mormons Bog og Lærdommens og Pagtens Bog; lader dem læse St. Johannes Aabenbaring. Saa sandt som Gud lever, saa vil det ske, og Intet deraf vil vorde uopfyldt. Man begynder at føle, at Guds Haand er udrakt over Jorden; hans Dom er nær for Døren; Ulykke og Elendighed venter Jordens Nationer; men vi skulde selv være beredte og staa paa hellige Steder, medens Guds Straffedomme gaa over Jorden.

Mine Brødre og Søstre, lader os være ydmyge for Herren; lader os erindre vore Bønner; lader os prøve paa at gjøre vor Pligt; og hvis vi gjøre dette, da ville Guds Velsignelser ledsage os. Jeg følte i Gaar, at jeg ønskede, jeg kunde have seet foran mig alle de unge Mænd i Israel, medens Broder J. E. Talmage talte en halv Time (han burde have talt i to Timer) om Tobakkens skadelige Følger. Vi burde sky alle disse slette Vaner, og vore Børn burde gjøre ligesaa, saa at de kunde være forberedte til at gaa ud

som hellige Ærens Kar og Guds Tjenere for at bære deres Vidnesbyrd om Evangeliet. Vi ere ikke færdige endnu med at prædike Evangeliet. Det er overflødigt for mig at staa frem for denne Forsamling og bevidne, at dette er Guds Kirke paa Jorden. Tusinder af Eder vide dette for Eder selv. I have været ude i Verden; ligesaa har jeg og disse Apostle; og vi have forrettet Jesu Kristi Evangeliums Ordinanser. Vi have lagt Hænder paa de Syge, og de ere blevne helbredede; Djævle ere blevne uddrevne; de Lamme have sprunget; de Døve have hørt, de Stumme have talet i denne Kirke i vor Tid og Slægt. Kunne Mænd gjennemgaa og erfare disse Ting uden at vide for sig selv, at dette Værk er af Gud? Nej! Hvilkensomhelst Mand, der har gaaet frem og administreret i Guds Huses Ordinanser, ved, at disse Ting ere sande, hvis han har holdt Guds Bud.

Førend jeg slutter, ønsker jeg at sige et Ord til Israels Ældster angaaende et andet Emne. Det siges, at jeg er en gammel Mand; det tror jeg selv. Jeg kom netop, da jeg omtalte de Profeter og Apostle, som vare med Joseph Smith, da han holdt sin sidste Tale, til at tænke paa, at jeg er den eneste levende Mand, som var med ham ved den Lejlighed. De Andre ere nu i Aandeverdenen. Hvor meget længere jeg skal tale til dette Folk, ved jeg ikke; men jeg ønsker at sige dette til hele Israel: Ophører at bekymre eller besvære Eder selv med, hvem Gud er, hvem Adam er, hvem Kristus er, hvem Jehovah er. For Himlens Skyld, lad være at gjøre dette. Hvorfor besvære I Eder med disse Ting? Gud har aabenbaret sig, og naar det 121de Stykke i Lærdommens og Pagtens Bog (eng. Udg.) fuldbyrdes, hvad enten der saa er een eller flere Guder, da ville disse Ting saavel som alle Troner, Fyrstendømmer og Magter blive aabenbarede til Menneskenes Børn. Hvorfor da bekymre Eder desangaaende? Gud er Gud. Kristus er Kristus. Den Helligaand er den Helligaand. Dette burde være nok for Eder og mig at vide. Hvis vi ønske at vide mere, da lader os vente dermed, til vi komme i Guds personlige Nærhed. Jeg siger dette, fordi vi ofte blive besværede med Spørgsmaal fra Ældster, der ere ængstelige for at vide, hvem Gud er, hvem Kristus er, og hvem Adam er. Jeg siger til Ældsterne, holder op med at gjøre dette. Ydmyger Eder for Herren; søger efter Lys, Sandhed og Kundskab om de almindelige Ting, som høre Guds Rige til. Herren er den Samme i Gaar, i Dag og til evig Tid. Han forandres ikke. Ligeledes forholder det sig med Guds Søn. Han er Verdens Frelser. Han er vor Talsmand hos Faderen. Vi have modtaget Brev paa Brev fra Ældster, som ere i Adspredelsen, og som ønske at erholde Oplysning om disse Ting. Adam er den første Mand. Han blev sat i Edens Have, og han er vor store Stamfader. Gud Fader, Gud Søn og Gud den Helligaand ere de Samme i Gaar, i Dag og til evig Tid. Dette burde være nok for os Alle at vide.

Jeg beder Gud at velsigne Apostlene og os Alle og at give os Visdom og Kraft til at røgte vort Kald og til at gjøre vor Pligt for Herren, saa at vi maatte være forberedte paa at afgive Regnskab over vor Forvaltning her i Kjødet. Jeg beder, at Herren maa være naadig mod os som et Folk og give dem, som bære det hellige Præstedømme, Kraft til at opbygge Zion og berede Vejen for Menneskens Søns Tilkommelse, hvilket Gud give for Kristi Skyld. Amen. — Deseret News.

Den 1ste Juni 1895.

Bøn i Ensomhed.

„Beder, saa skal Eder gives; søger, saa skulle I finde; banker, saa skal Eder oplades." (Matt. 7, 7.)

Den Bøn, som i Løndom opsendes fra et ydmygt og oprigtigt Hjerte, formaar Meget. En saadan Bøn er ikke alene en Pligt, men tillige et stort Privilegium og en Velsignelse. Beder ikke alene om Visdom (Jak. 1, 5.), men ogsaa om enhver Ting, som I trænge til. Søger at erholde den tabte eller den fornødne Naade; søger ved at ransage Ordet og i standhaftig Bøn. Om Bønhørelsen synes at udeblive, saa banker alligevel paa Naadens Dør med indtrængende Paakaldelse. En saadan Beden, Søgen og Banken er ikke forgjæves; thi Enhver, som beder, han faar, og den, som søger, han finder, og den, som banker, for ham bliver der opladt. (Matt. 7, 8.) Denne stærke Forsikring om Bønhørelse gav vor Frelser os for des mere at tilskynde os til Bøn og Tillid til Gud. Men det forstaas ligesaa tydeligt af disse Ord, at den, som ikke beder, kan ikke vente at faa nogen af Naadens Gaver; den, som ikke søger, han finder Intet, og for den, som ikke banker, bliver der ikke opladt. Apostelen Jakob siger: „I have ikke, fordi I ikke bede. I bede og faa ikke, fordi I bede ilde." (Jak. 4, 2. 3.)

At vide, hvorledes vi bør nærme os Guddommen og at nyde det store Gode at kunne samtale i Løndom med den algode Fader, er en stor Glæde, som kun de kjende, der have erfaret den. Gjennem dette Middel have vi erholdt de store Sandheder, som bleve aabenbarede for de gamle Profeter og Patriarker. De søgte, og de modtoge guddommelig Kundskab og nedskreve en Del deraf os til Nytte og Lærdom. Mon de kunde have opnaaet denne Velsignelse uden at paakalde Herren i Løndom? Paa bøjede Knæ, i en hemmelig Hule i Jorden eller paa andre ensomme Steder, afsondrede fra de Verdsligsindedes ubehagelige Nærværelse og omgiven af en hellig Ensomhed, opsendte hver og en af de sande Guds Tjenere deres Hjertes Bøn om Kundskab og Lys, Tro og Visdom, om Styrke til at tjene deres Skaber samt om Naade og Kraft til at staa trofaste under fristende Omstændigheder. Paa saadanne for højtidelig Andagt passende Steder hørtes fra disse Guds udvalgte Mænd den „stille, sagte Røst, som gjennemtrænger alle Ting." Hvilke store og vigtige Sandheder bleve ikke der aabenbarede! Hvilken højtidelig Sindsstemning og hvilke herlige Følelser var der ikke tilstede i saadanne lønlige Andagtstimer! Da Hjertet aabnedes for den evige og barmhjertige Faders Blik, bekjendte Alt og søgte hans Forladelse og Yndest, da laante den kjærlige Fader Øre dertil med Velvilje, og rørt af Medlidenhed med sine Børn lyttede han til deres Begjær og skjænkede Naade og Tilgivelse for begangne Synder.

Nutidens Hellige nyde det samme Privilegium, at berøre den samme himmelske Streng, for at naa Guddommens Øre og at bevæge det samme Faderhjerte, som slog varmt for de forrige Hellige og velsignede dem. Gud bønhører

os gjerne, naar vi paakalde ham, og han er rede til at skjænke sine bedste Velsignelser til dem, som søge ham flittigt. Hvis Eders Hjerte er bedrøvet, da gaa til et ensomt Sted; ligemeget enten det er i et Kammer, i en Skov eller ude paa Marken, aabn der Eders Hjertesorg i Tro og Tillid til ham, som gav Eder Livet, og ingen Magt kan hindre denne Bøn fra at opstige til Naadens Trone og blive modtagen i Himmelen som en behagelig Vellugt. Og ligesom i gamle Dage skulle I finde, at den, som beder, han faar, og den, som søger, han finder, og for den, som banker, bliver der opladt.

Dette maa ikke forstaas saaledes, at det ikke skulde være rigtigt at deltage i offenlige Bønner, hvor man i Forening nærmer sig Herren. Fællesskab i Bønneandagten bortfjerner Faren for, at den Ensomme udsætter sig for at have det Skin, som Frelseren omtaler i Matt. 6, 5. For ligeledes at forhindre denne Fare ved enkle Bønnetilfælde opfordres Menneskene til at indelukke sig i deres Kamre. Den, som ikke har et særskilt Værelse for dette Øjemed i det Hus, hvor han bor, savner dog ikke Lejlighed til at opsøge sig et lønligt Sted for at bede, hvor han hemmelig eller i Enrum kan udøse sit Hjerte for Gud.

Man kunde fremholde utallige Tilfælde, hvor de Helliges lønlige Bønner i vore Dage ere blevne hørte og besvarede. Nedskriveren af dette bevidner, at det for ham er den største Trøst gjennem Livet, og som oftest den eneste i Nødens Stund, i Enrum at samtale med Herren. Hans Bønner ere mange Gange blevne besvarede paa en højst forunderlig Maade, saavel i smaa som i vigtigere Ting, og han er forvisset om, at ethvert Hjertes retfærdige Ønsker vilde opfyldes for den, som i Tro og i Overensstemmelse med den alvise Skabers Vilje søger derom. Og under alle Forhold burde Lys, Fred og sand Glæde fylde den Sjæl, som alvorligen paakalder Faderen i Jesu Navn og stoler paa hans almægtige Kraft til at hjælpe og hans Villighed til at velsigne dem, som i Tro søge ham.

Nogle mene maaske, at deres Husandagt og deres fælles Familjebønner ere nok til at nedkalde de Velsignelser og til at faa de Ønsker opfyldte, som de attraa, men — der ligger en stor Kraft i den Bøn, som opsendes, hvor ingen Dødelig kan høre den, og jo før vi lære at forstaa dette, desto snarere ville vi erfare dens Velsignelse. Dette gjælder baade Unge og Gamle, baade Mænd og Kvinder. Sjælden er noget Menneske stillet saaledes i Livet, at det ikke skulde have Aarsag til at ønske sig en Anledning til at aabne sit Hjerte for Gud i Enrum, og i Mangel af Enrum da i Taushed. I Matt. 6, 6. læse vi, hvor smukt Frelseren fremholder for os dette Princip: „Men Du, naar Du beder, gak ind i Dit Kammer, og luk Din Dør, og bed til Din Fader, som er i Løndom, og Din Fader, som ser i Løndom, skal betale Dig aabenbare."

Afløsning.

Efter et hæderligt fuldbyrdet Arbejde løses følgende Brødre fra deres Missionsvirksomhed i Skandinavien med Tilladelse til at rejse hjem til Zion:

Ældsterne P. C. Rasmussen og H. A. Thomsen fra at arbejde i Aarhus Konference;

Ældsterne L. P. Christiansen og Abraham J. Hansen fra at arbejde i Kjøbenhavn Konference;

Ældsterne Christian P. Hald, F. M. Winters og M. M. Hansen fra at arbejde i Aalborg Konference.

Disse Brødre have under deres Missionstid virket med Flid og Nidkjærhed for at sprede Evangeliets Lys blandt deres Medmennesker, og vi ønske dem nu en lykkelig Hjemrejse til deres Kjære i Bjergenes Dale.

Afløsning og Beskikkelse.

Ældste Joseph Bergeson løses fra at arbejde i Kristiania Konference og beskikkes til at arbejde i Kjøbenhavn Konference under denne Konferences Præsidents Bestyrelse.

Peter Sundwall,
Præsident over den skandinaviske Mission.

Sukcessionen i Præsidentskabet
over
Jesu Kristi Kirke af Sidste-Dages Hellige.

Af Ældste B. H. Roberts.

(Fortsat fra Side 252.)

Den følgende Dag var det Møde berammet, som Sidney Rigdon havde arrangeret, for at Menigheden kunde vælge sig en „Formynder.“ Det var en meget stor Forsamling, da Folket var blevet vakt til en levende Interesse i den Sag, som skulde drøftes ved denne Lejlighed. Sidney Rigdon talte til Forsamlingen og fremsatte sine Fordringer paa Formynderskabet, og skjønt han havde uhindret Anledning til at fremstille sin Sag og talte i omtrent en og en halv Time uden Afbrydelse og dertil var en særdeles begavet Taler, saa var han dog ikke i Stand til at overtyde de Hellige om, at han var sendt af Gud.

Saa snart Sidney Rigdon sluttede sin Tale, opstod Ældste Brigham Young og gjorde nogle faa Bemærkninger, og det var ved denne Lejlighed, at han forekom Folket saa forandret, at de Hellige gjennem ham hørte deres hensovede Leders velkjendte Røst og følte hans Nærværelse.

George Q. Cannon, som var nærværende ved denne Lejlighed, siger derom følgende:

Dersom Joseph var opstaaet fra de Døde og atter havde talt til dem med sin velkjendte Stemme, saa kunde det ikke have haft mere forbausende Virkning, end det havde paa mange af de Tilstedeværende i hin Forsamling. Det var Josephs egen Røst, de hørte; og ikke blot hørte de hans Røst, men i Folkets Øjne syntes det, som om Joseph i egen Person virkelig stod for dem. Aldrig

have vi hørt Tale om en mere forunderlig og mirakuløs Begivenhed end den, der forekom hin Dag i Nærværelse af en saa stor Forsamling.*)

*) I Brigham Youngs Levnetsbeskrivelse, udgivet af Tullige, Side 115, læses følgende:

„Idet Præsident Cannon fortsætter angaaende denne Forsamling, siger han: Herren gav sit Folk et saadant Vidnesbyrd, at der ikke længere kunde være nogen Tvivl tilstede angaaende, hvem han havde valgt til at lede dem. De baade saa og hørte med deres naturlige Øjne og Øren, og dertil kom de Ord, som bleve udtalte, ledsagede af Guds Aands overbevisende Kraft til deres Hjerter og fyldte dem med usigelig Glæde. Før var der Bedrøvelse, og i enkelte Tilfælde vistnok Tvivl og Uvished, men nu blev det tydeligt for Alle, at her var den Mand, som Herren havde skjænket den fornødne Myndighed til at virke iblandt dem istedetfor Joseph. Brigham Young syntes ved den Lejlighed at være blevet forvandlet og at have undergaaet en Forandring ligesom den, vi læse om i Bibelen at være foregaaet med Profeten Elisa, den Gang da Elias blev forvandlet i hans Paasyn. Profeten Josephs Kappe var falden paa Brigham Young. Folket sagde, den Ene til den Anden: Josephs Aand er kommen over Brigham; de vare nu sikre paa, at han var den Mand, som var udvalgt til at lede dem, og de respekterede ham som saadan . . . Saavidt jeg kan forstaa, havde Folket hidtil været delt i tre Partier siden Josephs Død. (Jeg var den Gang kun en Dreng.) Et Parti følte tydeligt og forstod godt, at Præsident Brigham Young var den Mand, som havde Ret til at præsidere, da han var Præsident for de tolv Apostle, eftersom de, ved Josephs og Hyrums Død, vare det præsiderende Qvorum over Kirken. Et andet Parti var ikke ganske paa det Rene med, hvem der vilde blive kaldet til at præsidere, men de vare ganske sikre paa, at Sidney Rigdon ikke var Manden. De kunde ikke tro, at Gud vilde udvælge en Kujon og Forræder til at lede sit Folk, og Sidney Rigdon havde vist, at han med Rette henhørte til begge disse Klasser. Det tredie Parti eller Klasse udgjorde, efter vor Mening, ikke Mange, og bestod af Medlemmer, som ikke havde noget klart Begreb om Sagen, enten fra den ene eller den anden Side. De vare ubestemte i saa Henseende . . . Folket gik derfor fra den Forsamling med stor Glæde, naar undtages nogle faa Individer. Al Uvished og Usikkerhed var veget bort. De havde hørt Hyrdens Røst, og de kjendte den "

I Ældste William C. Staines's Dagbog under samme Dato finde vi følgende Bemærkninger nedskrevne:

„Brigham Young sagde: jeg vil sige Eder, hvem der vil blive Eders Ledere eller Formyndere. Det er de Tolv — og jeg som deres Hoved. Dette udtaltes med en Røst, saa lig Profeten Joseph, at jeg troede, det var ham, og det Samme gjorde Tusinder Andre, der hørte det. Dette var aldeles tilfredsstillende for Folket, og et Votum blev derpaa tagen om at anerkjende de Tolv i deres Embede, hvilket, med Undtagelse af ganske enkelte Modstemmer, blev vedtaget."

Præsident Wilford Woodruff beskriver denne Begivenhed saaledes:

„Da Brigham Young stod frem og begyndte at tale, som allerede er sagt*), vilde Ingen kunne have faaet mig til at tro Andet, end at det var Joseph Smith, hvis jeg ikke havde seet med mine egne Øjne, hvem det var, og det Samme kan Enhver bevidne, som var bekjendt med disse to Mænd."

Med de Bemærkninger, som Ældste Young gjorde, medens han tilsyneladende var forvandlet i Folkets Øjne, sluttedes Formiddagsmødet. Om Eftermiddagen samledes Menigheden igjen, og Ældste Young talte da i længere Tid om, at en Leder burde beskikkes for Kirken, og viste, at de Tolvs Qvorum var berettiget til at styre i den afdøde Profet-Præsidents Fraværelse.

Nedenstaaende er Uddrag af, hvad der den Gang blev skreven i Korthed af hans Tale:

*) Ovenstaaende Bemærkning af Præsident Woodruff er taget fra hans Vidnesbyrd efter en Tale holdt af Udgiveren af dette Skrift, angaaende Præstedømmet og den retmæssige Suksession. Se Deseret Evening News for 12te Marts 1892.

„Det er første Gang i min Levetid, og ligeledes første Gang i Eders Levetid og første Gang i Guds Rige i det nittende Aarhundrede, at Kirken ikke har en Profet til Leder, og at jeg staar frem for at handle i Følge mit Kald i Forening med de Tolvs Qvorum som Jesu Kristi Apostle i denne Slægt — Apostle, hvem Gud har kaldet ved Aabenbaring gjennem Profeten Joseph, og som ere ordinerede og salvede til at holde Nøglerne til Guds Rige i alle Verdensdele. . . . Dersom nogen Mand tænker, at han har Indflydelse nok blandt dette Folk til at stifte et nyt Parti, saa lad ham prøve det, og han vil finde, at der er Myndighed og Kraft hos Apostlene til at føre dem sejerrige frem overalt i Verden og til at opbygge og forsvare Guds Kirke og Rige. . . . Dersom Folket ønsker, at Præsident Rigdon skal lede dem, saa maa de gjerne have ham, men jeg siger Eder, at de Tolvs Qvorum holder Guds Riges Nøgler i hele Verden. De Tolv ere udkaarede af Gud selv. Her er Brigham; har han nogensinde rystet i Knæerne? Har hans Læber nogensinde bævet? Her er Heber*) og Resten af de Tolv, som ere et uafhængigt Qvorum, der holder Præstedømmets Nøgler, Nøglerne til Guds Rige, til Gavn for hele Verden; dette er sandt, og Gud er mit Vidne. De staa næst efter Joseph og lige i Myndighed med Kirkens første Præsidentskab.... I maa ikke sætte nogen Mand over os, thi, om saa var, da maatte han ordineres af de Tolv. I kunne ikke indsætte en Mand til at præsidere over os; men dersom I ønske nogen Anden eller andre Mænd til at lede Eder, saa tag dem, og vi ville da gaa bort og opbygge Guds Rige ude i Verden. . . . Profeten, Broder Joseph, har lagt Grundvolden til et stort Værk, og vi ville bygge paa den, og aldrig have I seet det ene Qvorum at bygge paa det andet. Der er bleven lagt en umaadelig stor Grundvold, og vi ere i Stand til at oprette et Rige, hvortil Verden aldrig har seet Mage; vi ere i Stand til at opbygge Guds Rige hurtigere, end Satan kan udrydde de Hellige. . . . Hvis I altsaa ønske Sidney Rigdon, William Law*) eller hvilken som helst Anden til at være Eders Leder, saa maa I gjerne saa dem, men jeg siger Eder i Herrens Navn, at Ingen er i Stand til at indsætte nogen Leder imellem de Tolv og Profeten Joseph. Hvorledes skal dette forstaas? — Fordi Joseph var deres direkte Leder, og han har anbetroet Rigets Nøgler, hvad denne Uddeling angaar i hele Verden, i deres Hænder. Prøv derfor ikke paa at indføre Noget, der vil gjøre Skilsmisse mellem Præstedømmet og Gud.

Ældste Amasa Lyman talte derpaa og i Favør af de Tolv, hvorefter Sidney Rigdon blev tilbudt Anledning til at tale, hvilket han dog afslog for sit eget Vedkommende, men opfordrede Ældste W. W. Phelps til at tale sin Sag. Ældste Phelps hældte tilsyneladende til Rigdons Side, men understøttede alligevel de Tolv ved denne Lejlighed, og efter at Sagen havde været tilstrækkelig drøftet, fremsatte Ældste Young da Spørgsmaalet, om Kirken nu vilde antage de Tolv eller Sidney Rigdon:

„Jeg beder Eder ikke om at ville følge mit Raad alene eller gjøre, hvad

---

*) Heber C. Kimball.

*) William Law havde været Joseph Smiths Raadgiver, men faldt i Overtrædelse, fornægtede Troen og blev udelukket og var En af dem, som tog virksom Del i Josephs Martyrdom i Carthage.

jeg siger, men hver Mand bør handle paa eget Ansvar; men dersom Sidney Rigdon er Den, som I ville have til at være Eders Leder, saa stem for ham, men ikke uden at I ogsaa ville følge og understøtte ham, lige som I have understøttet Joseph. . . . og det Samme vil jeg sige med Hensyn til de Tolv, indgaa ikke nogen Forpligtelse paa at understøtte dem, undtagen I have i Sinde at antage og følge deres Raad. . . . Jeg ønsker, at Enhver maa forstaa, hvad han gjør, forinden han indgaar paa nogen Forpligtelse; men jeg ønsker at vide, om dette Folk vil antage og understøtte Præstedømmet, i Israels Guds Navn. Dersom I have dette til Hensigt, saa gjør det!" (Mill. Star. 25. Aarg. Side 264.)

Ældste Young var netop i Begreb med at fremsætte for de forsamlede Qvorummer Spørgsmaalet, om de ønskede Sidney Rigdon til Kirkens Leder, da Sidstnævnte faldt ind og forlangte, at Spørgsmaalet, om Folket vilde antage de Tolv som Kirkens præsiderende Qvorum, maatte blive fremsat først, hvilket Brigham Young da gjorde paa følgende Maade:

„Ønsker Kirken, og er det deres eneste Ønske, at opholde og anerkjende de Tolv som dette Folks øverste Præsidentskab? . . . Dersom Kirken ønsker, at de Tolv skulle være Hovedet — Kirkens øverste Præsidentskab — og som Kirkens Ledere i den ganske Verden ansees som Josephs Nærmeste og som Saadanne udføre deres Kalds Pligter, samt holde Myndighedens Nøgler i Guds Rige, og eftersom enhver Mand og Kvinde og ethvert Qvorum er anvist sin Plads, og I ere de Eneste, der have Ret til at bestemme det, saa lad Alle, som ere villige til, at det skal saaledes være, vise det nu, ved at oprække den højre Haand! (Alle oprakte den højre Haand.) Dersom der er Nogen, som ikke er villig til dette — enhver Mand og enhver Kvinde, som ikke ønsker, at de Tolv skal præsidere, lad dem ligeledes oprække deres Hænder!" (Ingen oprakte sin Haand.)

Dette gjorde det overflødigt at fremsætte det andet Spørgsmaal *) for hvert enkelt Qvorum.

De forskjellige Qvorummer af Præstedømmet vare arrangerede paa hver sin Plads for at stemme hver efter Tur, men da Ældste Young fremsatte Spørgsmaalet, om de Tolv skulde præsidere for de samtlige Qvorummer og hele Menigheden paa een Gang, og dette blev enstemmigt vedtaget, saa var det unødvendigt at fremsætte noget Forslag om at antage Sidney Rigdon enten for Qvorummerne enkeltvis eller for Menigheden.

Foranstaaende historiske Kjendsgjerninger ere uddragne af Joseph Smiths Levnetsløb. Mill. Star. 25de Aarg. Side 264.

Dette afgjorde Sagen med Hensyn til Sidney Rigdon; thi han havde havt al ønskelig Anledning til at fremsætte sin Sag for Menigheden, og de Hellige havde ligeledes haft fuldkommen Frihed og Anledning til at stemme for ham, hvis de havde ønsket, at han skulde være deres Leder, men de havde forkastet ham og antaget de Tolv.

(Fortsættes.)

*) Nemlig om Kirken vilde have Sidney Rigdon til at være deres „Formynder" eller Leder.

Konferencen i Kristiania

Lørdagen den 11te og Søndagen den 12te Maj 1895.

Konferencen begyndte i Menighedens Forsamlingssal, Osterhausgaden Nr. 27, Lørdag Aften Kl. 8.

Følgende Ældster fra Zion vare tilstede: Missionspræsident P. Sundwall, Konferencepræsident H. J. Christiansen, Henry H. Danielsen, L. Oliver Skanchy, Michael Schou, Peter Andersen, H. Magleby, E. A. Olsen, Joseph Bergeson, Ole Svendsen, C. H. Haagensen, N. A. Mørck, C. Hansen og James A. Hansen.

Mødet aabnedes med, at Koret sang Salmen Nr. 40. Bøn af Ældste P. Andersen, hvorefter Salmen Nr. 75 blev afsungen.

Broder Peter Nielsen blev indsat som Konferencens Skriver.

Præsident H. J. Christiansen fremstod og bød Ældsterne og alle de Tilstedeværende velkommen. Han ønskede, at Guds Aand maatte være iblandt dem i et rigeligt Maal, og sagde, at de forsamlede Missionærer ere ikke et lejet Præsteskab efter menneskelig Vis, men det er Mænd, som ere iklædte Myndighed fra Herren og udsendte i Verden af hans Tjenere for at bringe Evangeliets Budskab til Menneskeslægten.

Ældsterne afgave Rapporter fra de forskjellige Grene som følger:

C. Hansen fra Fredriksstads Gren; Folket dersteds var ikke meget tilbøjeligt til at lytte til Evangeliet; mange fordærvelige Traditioner eksistere iblandt dem.

Michael Schou havde virket en Tid i Fredriksstad, men sidst i Arendals Gren, og havde besøgt flere af Byerne; han var tilfreds i sit Arbejde.

James A. Hansen berettede fra Fredrikshalds Gren; han troede, at Nogle vilde tillægges Kirken der i en nær Fremtid.

O. Svendsen havde arbejdet i Bergens Gren, hvor Udsigterne for Evangeliets Fremme vare meget gode.

Henry H. Danielsen og C. H. Haagensen havde virket i Stavanger og Omegn, hvilke Steder de fandt at være en haard Arbejdsmark.

Præsident H. J. Christiansen oplæste Rapport fra L. J. Holther i Trondhjems Gren, fra H. C. Christensen og Nephi Andersen i Tromsø Gren og fra C. Iversen og H. D. Jensen i Aalesunds Gren; Udsigterne vare fremdeles forholdsvis gode.

Ligeledes afgav han Rapport over Kristiania Gren, hvor 37 Personer vare tillagte Menigheden ved Daab i de sidste seks Maaneder, og hvor Udsigterne for Evangeliets Fremgang i Fremtiden ere udmærket gode.

Mødet sluttedes med Afsyngelse af Salmen Nr. 86.

Taksigelse af Ældste E. A. Olsen.

Søndag Formiddag Kl. 10.

Forsamlingen aabnedes med, at Koret sang Salmen Nr. 42. Bøn af Ældste O. Svendsen. Salmen Nr. 93 blev afsungen.

Ældste H. Magleby, Forstander for Drammens Gren, sagde, at denne Gren er for Nærværende i en nogenlunde god Forfatning. Han havde ellers virket paa andre Steder i Landet, og dette var den første Gang, han havde Lejlighed til at overvære en Konference i Norge. Han var villig til at gjøre Alt, hvad der stod i hans Magt, for at sprede Evangeliets Lys blandt Folket.

Ældste N. A. Mørck meddelte ligeledes, at han havde virket en Tid i Drammens Gren. Han havde besøgt mange Familjer, udspredt mange Skrifter og haft gode Forsamlinger.

Præsident H. J. Christiansen fremstod og afgav en samlet Rapport over Konferencen i det forløbne Halvaar som følger: Den har 11 Grene. 110 bærer Præstedømmet; heraf ere 19 Halvfjerds, 53 Ældster, 11 Præster, 20 Lærere og 7 Diakoner. Medlemmernes Antal er 551. Total: Præstedømme og Medlemmer 661. 52 Individer vare døbte, 5 udelukkede, 10 døde og 2 emigrerede. 20 Børn vare blevne velsignede.

206 Personer abonnere paa „Skandinaviens Stjerne", af disse tilhøre 25 ikke Menigheden; 155 Medlemmer betale Tiende, 10 Forsamlingslokaler lejes. Konferencen har 2 Søndagsskoler, 5 kvindelige Hjælpeforeninger, 1 unge Mænds og 1 unge Kvinders Uddannelses-Forening. 1,022 Møder vare blevne afholdte, og Missionærerne havde haft 2,002 evangeliske Samtaler. 3,936 Skrifter og 92 Bøger vare udspredte. Han sagde, at Stillingen i Norge i det Hele taget for Nærværende er meget god, og at der er gode Udsigter til, at Mange i den nærmeste Fremtid ville annamme Evangeliet. Han berømmede Nordmændene for i det Hele taget at være i Besiddelse af ømme Følelser og et godt Hjertelag, og i de fleste Tilfælde ere de villige til at undersøge det Vidnesbyrd, som de Sidste-Dages Hellige frembære for dem. Han sagde dette grundet paa en 5 Aars Erfaring, som han har haft i Missionens Tjeneste blandt det norske Folk. Hans Ønske var, at alle de Oprigtige ikke maatte give sig tilfreds, førend de have annammet disse evige Sandhedens Principer, som ville gjore dem til Medborgere af Guds Rige.

Til Afveksling blev Salmen Nr. 117 afsungen.

Missionspræsident P. Sundwall fremstod og foreslog Kirkens Autoriteter til Opholdelse i de Helliges Tro og Bønner.

Ligeledes foresloges følgende Ældster til at virke i deres respektive Arbejdsmarker:

H. J. Christiansen som Præsident over Kristiania Konference og som Forstander for Kristiania Gren, med N. A. Mørck som Medhjælper.

H. Magleby som Forstander for Drammens Gren med L. Oliver Skanchy som Medhjælper.

C. Hansen som Forstander for Fredrikstads Gren.

James A. Hansen som Forstander for Fredrikshalds Gren med C. Hansen som Medhjælper.

Michael Schou som Forstander for Arendals Gren med Julius Johnson som Medhjælper.

Henry H. Danielsen som Forstander for Eidsvold og Hedemarkens Grene.

Ole Svendsen som Forstander for Bergens Gren med E. A. Olsen som Medhjælper.

Christoffer Iversen som Forstander for Aalesunds Gren med H. D. Jensen som Medhjælper.

L. J. Holther som Forstander for Trondhjems Gren med James Christensen som Medhjælper.

H. C. Christensen som Forstander for Tromsø Gren med Nephi Andersen som Medhjælper.

Peter Andersen som omrejsende Ældste i Drammens og Arendals Grene.

Til Slutning blev Salmen Nr. 249 afsungen.

Taksigelse af Ældste H. H. Danielsen.

Søndag Eftermiddag Kl. 2.

Mødet aabnedes med Afsyngelse af Salmen Nr. 139. Bøn af Ældste

H. J. Christiansen, hvorefter Salmen Nr. 78 blev afsungen.

Ældsterne Joseph Bergeson, L. Oliver Skanchy og Peter Anderson talte til Forsamlingen og bare deres Vidnesbyrd om Evangeliets Sandhed.

Mødet afsluttedes med Afsyngelse af Salmen Nr. 201. Taksigelse af Ældste N. A. Mørck.

Søndag Aften Kl. 6.

Mødet blev aabnet med, at Koret sang Salmen Nr. 136. Bøn af Ældste E. A. Olsen. Salmen Nr. 69 blev derpaa afsungen.

Ældste O. Svendsen fremstod og bar Vidnesbyrd om Evangeliets Sandhed, som er os aabenbaret fra Himmelen i disse de sidste Dage.

Koret sang til Afvekslíng Salmen Nr. 114.

Præsident H. J. Christiansen talte om de Straffedomme og Plager, der, lig dem, der ramte Folket i Noahs og Jerusalems Dage, skulle ramme de Ugudelige i de sidste Dage; at Tiden, da disse Begivenheder skulle finde Sted, nærmer sig med hurtige Skridt, og at Maaden, hvorpaa Menneskene kunne blive frelste fra disse Plager, er ved at vise Lydighed mod Evangeliets Principer og Love.

Præsident Sundwall udtalte sin Glæde og Tilfredshed over de aflagte Vidnesbyrd og de afgivne Rapporter. Hans Vidnesbyrd til de Forsamlede var, at Guds Rige igjen er oprettet paa Jorden, og at de samme Gaver, Kræfter og Velsignelser eksistere nu som paa Kristi Tid. Hans Raad var til Alle, at de skulle undersøge Principerne for sig selv og bede Herren om at faa Forstand paa disse Ting og Kraft til at annamme dem; han var da forvisset om, at Herren ikke vilde forlade de Oprigtige.

Konferencen hævedes til ubestemt Tid og sluttede med Afsyngelse af Salmen Nr. 234.

Taksigelse af Præsident P. Sundwall.

Om Mandagen afholdtes et Præstedømsmøde fra Kl. 10 Form. til Kl. $2^1/_2$ Eftrm., hvor alle Missionærerne talte godt og opmuntrende om deres Erfaringer i Missionen.

Peter Nielsen,
Skriver.

Tankesprog. Naar et Menneske glemmer sine Idealer, kan han haabe paa Lykke, ikke før.

— Det er utroligt, hvor meget et Menneske kan faa ud af Tiden, naar han gjør sig megen Umage med at spinde dens fine Hør.

Indhold.

Kjøbenhavn.
Udgivet og forlagt af Peter Sundwall, Sankt Paulsgade, 14, 1ste Sal.
Trykt hos F. E. Bording (V. Petersen).
1895.